

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΑΚΗ

ΕΙΡΗΝΗ ΜΠΑΪΛΑ

ΜΕ ΜΙΑ ΡΑΚΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

Με μια ρακί

Συγγραφέας: Μαρία Μαυράκη & Ειρήνη Μπάιλα

Τίτλος: Με μια ρακή

© Μαρία Μαυράκη, Ειρήνη Μπάιλα και Εκδόσεις «Πικραμένος»

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2017

ISBN: 978-960-6628-93-1

Επιμέλεια κειμένου: Κατερίνα Τσιούμα

Επεξεργασία κειμένων / Σελιδοποίηση: Μαρία Αντωνιάδη

Εξώφυλλο: Μιχάλης Σιγάλας

Εκτύπωση / Βιβλιοδεσία: Ταχυεκτυπώσεις – Γραβάνης ΕΠΕ

E-mail: info@tachytypo.gr

Π. Γκότσης & Σία ΕΕ

Τερψιθέας 2, 26442 Πάτρα

Τηλ.: 2610 432.200, Fax: 2610 430.884

E-mail: yari@yari.gr

Internet: www.yari.gr

Facebook: Εκδόσεις Πικραμένος

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΑΚΗ & ΕΙΡΗΝΗ ΜΠΑΪΛΑ

Με μια ρακή

εκδόσεις
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

*Αφιερώνουμε αυτό το βιβλίο
σε αυτούς που αγαπάμε και
στις δικές μας μοίρες·
τις ευχαριστούμε θερμά
για το όμορφο πλέξιμο
του νήματος της
μέχρι εδώ ζωής μας!*

*Με αγάπη
Μαρία & Ειρήνη*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

<i>Κεφάλαιο πρώτο</i>	
Συνάντηση	13
<i>Κεφάλαιο δεύτερο</i>	
Ελπίδα	22
<i>Κεφάλαιο τρίτο</i>	
Αναμνήσεις	32
<i>Κεφάλαιο τέταρτο</i>	
Μάρω	47
<i>Κεφάλαιο πέμπτο</i>	
Η πρόταση	66
<i>Κεφάλαιο έκτο</i>	
Σκιές απ' το παρελθόν	75
<i>Κεφάλαιο έβδομο</i>	
Λενιώ	82
<i>Κεφάλαιο όγδοο</i>	
Η εξομολόγηση	89
<i>Κεφάλαιο ένατο</i>	
Αμφιβολίες	96
<i>Κεφάλαιο δέκατο</i>	
Ο χρόνος πίσω δε γυρνά	106
<i>Κεφάλαιο ενδέκατο</i>	
Το μυστικό	124
<i>Κεφάλαιο δωδέκατο</i>	
Ανάμεικτα συναισθήματα	132
<i>Κεφάλαιο δέκατο τρίτο</i>	
Μια νέα αρχή	146
<i>Κεφάλαιο δέκατο τέταρτο</i>	
Μπερδεμένο κουβάρι	164

<i>Κεφάλαιο δέκατο πέμπτο</i>	
<i>Η αλήθεια θέλει θάρρος</i>	176
<i>Κεφάλαιο δέκατο έκτο</i>	
<i>Το όνειρο</i>	190
<i>Κεφάλαιο δέκατο έβδομο</i>	
<i>Ειρήνη</i>	199
<i>Κεφάλαιο δέκατο όγδοο</i>	
<i>Τα ψέματα τελείωσαν</i>	205
<i>Κεφάλαιο δέκατο ένατο</i>	
<i>Ένας αναπάντεχος έρωτας</i>	220
<i>Κεφάλαιο εικοστό</i>	
<i>Ασυνείδητος οδηγός</i>	234
<i>Κεφάλαιο εικοστό πρώτο</i>	
<i>Άγγελμα Θεού</i>	250
<i>Κεφάλαιο εικοστό δεύτερο</i>	
<i>Ειμαρμένη ή το πλήρωμα του χρόνου</i>	262

ΚΑΝΕΙ ΚΡΥΟ ΚΙ ΑΠΟΨΕ.

Το τζάκι αναμμένο από το πρωί. Φλόγες ζωντανές, δυνατές. Μπορούν να ζεστάνουν το κορμί μου, όχι την ψυχή μου. Αυτή θα είναι πάντα παγωμένη, πάντα κολλημένη στο γιατί... Κάνει κρύο κι απόψε... όπως τότε. Την κρατούσα στην αγκαλιά μου και ήταν σαν να είχα ολόκληρο τον κόσμο στα χέρια μου.

Το άρωμα του κορμιού της ζωντανό ακόμα πάνω μου. Τα δέντρα γέρνανε τα κλαδιά τους όχι από το βάρος του χιονιού, αλλά για να υποκλιθούν στην ομορφιά της, τη μεγαλοσύνη της καρδιάς της. Άραγε έχω το δικαίωμα ακόμα να αναζητώ; Κι αν ναι, τι μου απέμεινε για να το αναζητώ, όταν η ίδια η ζωή δεν έχει σταματήσει να με τιμωρεί;

Συνάντηση

Το φεγγάρι μαύρισε και εξαφανίστηκε στον άναστρο ουρανό. Το φεγγάρι, σημάδι κακό! Κάτι κακό θα γίνει, τα πάντα ερήμωσαν ξαφνικά.

Κι εκείνος νιώθει τον παγωμένο αέρα να του καίει τα πνευμόνια... Δυσκολεύεται να ανασάνει, θα σκάσει...

Παντού σκοτάδι... Δεν βλέπει, δεν μπορεί να δει. Μια λάμψη τον έχει τυφλώσει, ένα φως έρχεται κατευθείαν πάνω του. Μετά τίποτα.

«Μάρω, Μάρω», ουρλιάζει. Επαναλαμβάνει το βίαιο κάλεσμα, αλλά εκείνη πουθενά... Σαν να την έχει καταπιεί το σκοτάδι. Το φεγγάρι συνωμοτεί μαζί του και κρύφτηκε, για να μην τη βρουν.

Μόνο φωνές ακούει από μακριά. Κάτι ζεστό ρέει πάνω του. Υγρό. Προσπαθεί να καταλάβει τι είναι... Αίμα; Πώς; Τα άγρια χλιμιντρίσματα των αλόγων τού τρυπούν τ' αφτιά. Αισθάνεται τη γη να τρέμει από τη δύναμή τους, είναι τα νευριασμένα χτυπήματά τους πάνω στ' αφράτο χιόνι. Ο ήχος της τουφεκιάς τού τρύπησε τα μηνίγγια. Παγωνιά γύρω του.

«Μάρω, Μάρω, αγάπη μου, μίλησέ μου, σε παρακαλώ.»

Και τότε φως. Να η Μάρω του! Του χαμογελάει και κάνει να τρέξει κοντά του. Δεν μπορεί, κάτι τη σταματά. Ανοίγει τα χέρια της, μια αγκαλιά, μια μεγάλη αγκαλιά. Τότε βλέπει... καθαρά... το άσπρο φόρεμα αρχίζει να γίνεται κόκκινο. Κατακόκκινο. Όλο. Μέχρι που ποτίζει το χιόνι γύρω του. Δάκρυα, κόκκινα δάκρυα... Αίμα, τόσο αίμα παντού, κι εκείνη φεύγει από κοντά του. Θέλει να τρέξει πίσω της... να την προφτάσει... Δεν μπορεί. Τα πόδια του έχουν κολλήσει στο ματωμένο χιόνι.

«Μη φεύγεις, σε παρακαλώ... Σ' αγαπώ.»

Η καρδιά του χτυπά δυνατά, τόσο που νομίζει πως θα σπάσει. Μια μεγάλη ξύλινη πόρτα τώρα. Κι ένας σταυρός. Εκεί τη βλέπει να χάνεται και η πόρτα σφραγίζει ερμητικά πίσω της. Πάλι σκοτάδι· Το μόνο που ακούγεται είναι τα ουρλιαχτά του.

«Μάρω!»

Ο Κυριάκος πετάχτηκε αλαφιασμένος από τον τόσο μαρτυρικό του ύπνο. Μεσάνυχτα και κάτι, ο δυνατός αέρας σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του, η λάμψη του φεγγαριού φωτίζει ελάχιστα το δωμάτιο, οι δείκτες του ρολογιού δείχνουν λίγο μετά τις δώδεκα.

Τελευταία άλλαξε, έδειχνε διαφορετικός, ανήσυχος. Ξύπνησε πάλι έντρομος. Αναφωνητά πλημμύρισαν το δωμάτιο. Ένωσε την ανάσα του να βγαίνει με δυσκολία. Πάλι το ίδιο όνειρο; Γιατί τώρα; Είχαν περάσει τριάντα ολόκληρα χρόνια, το μυαλό του κατάφερνε να ξεχάσει. Μάταια; Η καρδιά του παρέμενε στοιχειωμένη και ταγμένη στη μνήμη της, είχε γκρεμιστεί σαν χάρτινος πύργος πάνω σε ανεκπλήρωτα όνειρα. Οι δυνάμεις και οι αντοχές του είχαν εξαντληθεί. Πάλευε με ένα άγριο θηρίο που του ξέσκιζε τα σωθικά, χρόνια τώρα. Ήταν αδιανόητο αυτό που του συνέβαινε, κι όμως ένιωθε έρμαιο των συναισθημάτων του. Ένα ανήμπορο θύμα σε έναν πόλεμο που έδινε με την ίδια του την καρδιά. Αυτή δεν ξέχασε..., δεν ξεπέρασε ποτέ τον χαμό της αγάπης του. Φευ! Απόψε ήταν τόσο κοντά της! Η ανάσα της του ζέστανε το κορμί, όπως τότε..., λες και είχε παγώσει ο χρόνος. Τότε που τίποτε δε φαινόταν ικανό να γκρεμίσει τα όνειρά τους, άκουσε τη φωνή εκείνη με την ίδια θέρμη να του ψιθυρίζει:

«Ψυχή μου, σ' αγαπώ, θα σ' αγαπώ πάντα και αυτό δε θα αλλάξει ποτέ!»

Όλα άλλαξαν όμως...

Ο θόρυβος του παντζουριού που κοπανούσε από τον δυνατό

αέρα τον έβγαλε μεμιάς από τη γλυκιά μέθη που τον είχε αιχμαλωτίσει. Σηκώθηκε με απροθυμία και με βιαστικές κινήσεις έκλεισε τα εξώφυλλα του παραθύρου του δωματίου, βέβαιος πως ο βοριάς έδειχνε απροκάλυπτα τις άγριες διαθέσεις του και δεν είχε σκοπό να κοπάσει.

Είχε λογική το παράλογο που ζούσε; Είχε πειστεί, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε, ότι είχε καταφέρει να κλείσει ερμητικά σε μια γωνίτσα της καρδιάς του, κάπου εκεί στα μεγάλα βάθη της, όλα τα συναισθήματα και τα όνειρα που έκανε για τα ανύπαρκτα πια. Δε θα επέτρεπε ποτέ ξανά στον εαυτό του να τα ανασύρει, ήταν άωφο, είχε εμπεδώσει πλέον, ήταν σίγουρος ότι η αληθινή αγάπη ζει στις αναμνήσεις μας, στη μνήμη μας, καλά κλειδωμένη στην πλημμυρισμένη από έρωτα καρδιά μας. Μια ανατριχίλα περιτριγύρισε την αύρα του, ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί του. Είχε ανάγκη να πει κάτι δυνατό. Τα βήματά του τον οδήγησαν στη βιβλιοθήκη —χώρος καθαρά προσωπικός, βιβλία, έγγραφα και σκέψεις αρχειοθετημένες. Και τα συναισθήματα στο συρτάρι. Γέμισε το ποτήρι του με ένα ποτό που μόνο εκείνος ήξερε να απολαμβάνει. Τίποτα καλύτερο από ένα ρακόμελο — φάρμακο στο σώμα, βάλσαμο στην ψυχή.

«Τελικά, μου φαίνεται πως θα ανάψω το τζάκι, χρειάζομαι τη συντροφιά του απόψε...»

Με κινήσεις μεταξύ πράξης και απραξίας άναψε το τζάκι. Κάθισε ύστερα στην πολυθρόνα του, για να απολαύσει τον τρελό χορό της φλόγας και να ηρεμήσει με τη μοναδικότητα των χρωμάτων της. Είχε συντροφιά τις σκέψεις του παρελθόντος, τις όμορφες μνήμες. Έτσι, γλυκά, δίχως να το καταλάβει, αποκοιμήθηκε, σ' έναν ύπνο ήπιο αυτή τη φορά. Στα χείλη του σαν να χαράχτηκε ένα αμυδρό χαμόγελο. Την ονειρευόταν πάλι, του χαμογελούσε.

Ο διαπεραστικός ήχος του κουδουνιού ξύπνησε αμέσως τον Κυριάκο από τον λήθαργο στον οποίο είχε πέσει. Το όνειρο

έσβησε μεμιάς και οι σκέψεις του παρελθόντος διακόπηκαν απότομα. Ούτε που κατάλαβε ότι είχε ξημερώσει, η κακοκαιρία είχε κοπάσει και ο ουρανός είχε πάρει μια χρυσοκίτρινη απόχρωση. Σηκώθηκε βαριεστημένα να ανοίξει την πόρτα, η Αργυρώ δεν είχε έρθει ακόμα. Σήμερα θα ερχόταν η βοηθός του γιατρού, για το παιδί. Με το που άνοιξε την πόρτα η ματιά του συνάντησε δυο μελί καταρράκτες, αρκετά γνωρίμους για εκείνον, που τον παρέσυραν στα αποκαΐδια του παρελθόντος και πάλι.

«Δεν είναι δυνατόν! Γιατί, Θεέ μου, με βάζεις σε αυτήν τη δοκιμασία ξανά;» σκέφτηκε.

Ήταν ο ίδιος μάρτυρας στο δράμα που βίωνε, η ζωή μέχρι τώρα του είχε δείξει το σκληρό πρόσωπό της, δυο φορές. Αυτά τα μάτια κάτι του θύμιζαν, τα είχε ξαναδεί.

«Γιατί σήμερα εμφανίστηκε ξανά μπροστά μου;» αναρωτήθηκε. *«Γιατί αυτή την ημέρα; 23 Δεκεμβρίου. Όπως τότε.»*

Η Αγγελική τον επανέφερε απότομα στην πραγματικότητα.

«Καλημέρα σας, κύριε Μαυράκη. Είμαι η Αγγελική Δασκαλογιαννάκη, η βοηθός του γιατρού Ιακώβου από το Ίδρυμα.»

Ο Κυριάκος αιφνιδιάστηκε. Της απηύθυνε ένα τυπικό καλημέρα, δείχνοντάς της με τη ματιά του την ξύλινη πόρτα που οδηγούσε στο γραφείο του. Οι δυο τους κατευθύνθηκαν σ' αυτό το δωμάτιο που τα τελευταία χρόνια είχε γίνει το ησυχαστήριό του. Ο Κυριάκος άναψε το τσιγάρο του.

«Δασκαλογιαννάκη είπατε; Βαστάτε από Κρήτη; Συντοπίτες, λοιπόν!»

«Από Κρήτη κατάγομαι, αλλά ζω χρόνια στην Αθήνα. Εσείς;»

«Κι εγώ από Κρήτη κατάγομαι, πάνε χρόνια όμως που έχω να αναπνεύσω τον αέρα της. Εσείς μου τον θυμίσατε.»

Αφού κάθισαν στον αναπαυτικό καναπέ, ζήτησε από τη γυ-

ναίκα να του εκθέσει όλα τα προβλήματα που έχουν τα άτομα με αυτισμό και πώς θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν την κόρη του. Όση ώρα μιλούσαν απέφευγε να την κοιτάξει στα μάτια, αισθανόταν ήδη περίεργα μαζί της. Η Αγγελική, από την άλλη, είχε πρωτοδεί την Ελπίδα στο ιατρείο του κυρίου Ιακώβου και ομολογουμένως την κέρδισε αμέσως.

«Θα προσπαθήσω να μην σας κουράσω», του είπε. «Θα είμαι σύντομη και περιεκτική. Δε σας κρύβω πως πρέπει να είστε περήφανοι για αυτό το ιδιαίτερο και χαριτωμένο πλάσμα. Πρέπει δε να σας ομολογήσω ότι παρά την ιδιαιτερότητά της μπορεί να ζήσει με την κατάλληλη συμπεριφορά σαν όλους τους μη αυτιστικούς ανθρώπους.»

Ο Κυριάκος, άθελα του, ξέσπασε σε νευρικά γέλια ζώντας συγγνώμη από τη γιατρό. Αισθάνθηκε ότι τον ειρωνεύόταν.

«Τι ακριβώς εννοείτε, γιατρέ; Ότι το παιδί μου δεν έχει τίποτα και μπορεί να συμπεριφερθεί όπως όλα τα άλλα φυσιολογικά παιδιά;»

«Ηρεμήστε και ακούστε με με προσοχή. Είπατε πριν *όπως όλα τα φυσιολογικά παιδιά*. Η αλήθεια είναι πως έχει κάποιες ιδιαιτερότητες, όμως είναι ικανό παιδί. Αυτό το τρυφερό πλάσματάκι θέλει απλά αγάπη και ανεξάντλητη υπομονή. Όσο και να σας φαντάζει γολγοθάς, στην πραγματικότητα δεν είναι, αρκεί να την αποδεχτείτε. Αυτά τα ιδιαίτερα παιδιά είναι τα “εκλεκτά” του Θεού, κάποιος λόγος υπάρχει για την ύπαρξή τους.»

«Τι ακριβώς θέλετε να πείτε, δεσποινίς Δασκαλογιαννάκη; Ώρα είναι τώρα να μου πείτε ότι πρέπει να αισθανόμαστε και τυχεροί που ήρθε στη ζωή μας ένα άρρωστο και γεμάτο προβλήματα παιδί. Δε λέω, η κόρη μας είναι τα πάντα για εμάς, όλη μας η ζωή μας, αλλά...»

Η Αγγελική τον διέκοψε αρκετές φορές καθ’ όλη τη διάρκεια της συζήτησής τους. Ήξερε από την αρχή της συνεργασίας τους ότι τίποτα δε θα ήταν εύκολο. Πρώτο βήμα και

αρχικός σκοπός της —πριν τη μικρή— ήταν να πείσει πρώτα τους γονείς να δεχθούν το παιδί τους έτσι όπως ήταν. Για να το επιτύχει αυτό έπρεπε να γίνει κάποιες φορές αδιάλλακτη και σκληρή.

«Κύριε Μαυράκη, αναρωτηθήκατε ποτέ σ' αυτή τη σύντομη πορεία μας στη ζωή γιατί δεν υπάρχουν μόνο εύκολα μονοπάτια για να διαβούμε; Γιατί υπάρχουν κι άλλα που είναι κακοτράχαλα και δύσβατα; Όπως αυτό που βιώνετε κάθε μέρα με το παιδί. Ίσως η κατάσταση της Ελπίδας να γίνει η αιτία που θα σας κάνει καλύτερο άνθρωπο, που θα σας ωθήσει να νοιάζεστε και για άλλους ανθρώπους. Αν σκεφτείτε καθημερινά ότι αναλωνόμαστε σε πράγματα ανούσια, θα συμφωνήσετε μαζί μου.

»Ο Θεός μάς θέλει ταπεινόφρονες, απλούς. Εμείς τι κάνουμε; Γινόμαστε υπερόπτες με μόνη φιλοδοξία να αποκτήσουμε χρήματα. Γι' αυτό σας είπα πιο πριν ότι τα παιδιά αυτά είναι θεία δώρα. Γιατί κάνουμε αναθεωρήσεις στη ζωή μας και συνειδητοποιούμε τις χαρές, τις αξίες, τις ματαιότητες της. Ζυγίσουμε τις καταστάσεις και διαπιστώνουμε πού γέρνει η ζυγαριά της ζωής μας, σε αυτά που μας δίνει ή σε αυτά που μας παίρνει;

»Ο αυτισμός ναι μεν είναι μια σοβαρή νευροψυχιατρική διαταραχή που θα τη συντροφεύει σε όλη της τη ζωή, αλλά μέσα από μελέτες έχουμε καταλήξει ότι τα άτομα αυτά μπορούν να βελτιωθούν με την κατάλληλη θεραπευτική και εκπαιδευτική αντιμετώπιση. Γι' αυτό άλλωστε είμαι κι εγώ εδώ σήμερα, για να βοηθήσω το κοριτσάκι σας. Θα την κάνουμε όλοι μαζί να μάθει να ζει μια σχεδόν φυσιολογική ζωή. Έχετε ακούσει βέβαια πως όλα τα πράγματα στη ζωή γίνονται για κάποιο λόγο, τίποτα δεν είναι τυχαίο.»

«Σας διαβεβαιώνω και επιτρέψτε μου να σας πω ότι αυτό το γνωρίζω καλύτερα από όλους», αντείπε έντονα ο Κυριάκος.

«Δεν ξέρω τι είναι αυτό που σας έχει πληγώσει τόσο

βαθιά και τι σταυρό κουβαλάτε, αλλά υποψιάζομαι πως δεν είναι μόνο η Ελπίδα. Το διαισθάνομαι, το νιώθω, το βλέπω στα μάτια σας.

»Αυτό που προσπαθώ εδώ και ώρα να σας πω είναι ότι όλες οι δοκιμασίες και οι δυσκολίες που έρχονται στον δρόμο μας έρχονται για κάποιο λόγο. Έχουν τον σκοπό τους. Εμείς θα πρέπει να ανασύρουμε έγκαιρα τη δύναμη που όλοι κρύβουμε μέσα μας και να τη μετατρέπουμε σε αγάπη. Αυτό θα μας κάνει καλύτερους ανθρώπους, πιο δημιουργικούς, πιο δυνατούς.»

«Δεν έχεις ιδέα για το τι σε περιμένει στη ζωή, νεαρή μου...» κάτι πήγε να της πει, αλλά διέκοψε απότομα τη συζήτηση. «Δεν έχει νόημα», σκέφτηκε.

«Δεν είστε ο μόνος άνθρωπος που δοκιμάζεται, πιστέψτε με, έχουν δει πολλά τα μάτια μου, λόγω του επαγγέλματός μου, κι έχω έρθει αντιμέτωπη με πολύ πιο δύσκολα περιστατικά...» του απάντησε επιθετικά και κοφτά η Αγγελική, και ομολογουμένως τον ξάφνιασε αυτή η απότομη αλλαγή στη συμπεριφορά της.

«Ναι, σίγουρα δεν είμαι ο μόνος, αλλά ο καθένας δίνει βαρύτητα στο δικό του προσωπικό πρόβλημα, δεσποινίς μου. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει την πίκρα που κουβαλάει ο καθένας από εμάς... παρά μονάχα ο ίδιος.»

Η ατμόσφαιρα ήταν ήδη αρκετά ηλεκτρισμένη. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν αρκετές φορές με συμπόνια σαν κάποιες αόρατες αμαρτίες να τους βάραιναν. Ξαφνικά ένιωσαν σαν να ισορροπούσαν στο ίδιο σχοινί, αισθάνθηκαν την ανάγκη να πιαστούν ο ένας από το χέρι του άλλου για να μην... πέσουν. Περίεργο. Η γνωριμία τους μετρούσε μόνο λίγα λεπτά. Ο Κυριάκος κατάφερε να σπάσει, αν και απότομα, τη στιγμή της αμηχανίας τους, γιατί δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο σήμερα, άλλωστε είχε περάσει μια πολύ δύσκολη νύχτα.

«Έχετε να προσθέσετε κάτι άλλο, δεσποινίς; Με συγχο-

ρείτε, αλλά έχω αργήσει, έπρεπε να ήμουν ήδη στο γραφείο μου.»

«Αν και νομίζω πως σας έχω κουράσει, θέλω να σας πω κάτι τελευταίο. Η ζωή, αν έχετε ακουστά, είναι ωραία και θα πρέπει να δράτουμε το κάθε της λεπτό σαν να είναι το τελευταίο, γιατί είναι μοναδικό. Δεν έχουμε πάντα αυτό που θέλουμε και αγαπάμε. Γι' αυτό οφείλουμε να θέλουμε και να αγαπάμε αυτό που έχουμε. Τόσο απλά. Μάθετε να ζείτε με αυτό που έχετε και πιστέψτε με, η απώλεια είναι ό,τι χειρότερο. Αν το αναλογιστείτε...»

Ο Κυριάκος τραντάχτηκε από τα λόγια της ψυχολόγου και ξέσπασε.

«Δεν αντέχω να βλέπω την κόρη μου να υποφέρει, να αισθάνεται διαφορετική. Είναι έξυπνη και το καταλαβαίνει. Θα ήθελα να είναι όπως όλα τα παιδιά.»

«Μα είναι! Απλώς έχει τις ιδιαιτερότητές της. Εσείς με το να κλείνεστε στον εαυτό σας, όπως μου είπατε, να μη βγαίνετε από το σπίτι, να μη διασκεδάσετε είναι σαν να αρνείστε την ίδια τη ζωή. Δε θα καταφέρετε απολύτως τίποτα. Η θλίψη κάποια στιγμή θα σας τραβήξει μέσα της σαν κινούμενη άμμος, κι όταν θα αποφασίσετε να ανασυρθείτε, για να σωθείτε απ' αυτήν, θα είναι πλέον αργά, θα έχετε γίνει άλλος άνθρωπος.»

Ο Κυριάκος αντιλήφθηκε πολύ καλά ποιο ήταν το νόημα των όσων τού είχε πει η Αγγελική, αλλά κι εκείνη έπρεπε επιτέλους να τον ταρακουνήσει. Ένωσε μάλιστα κάπως άβολα που του μίλησε με σκληρή γλώσσα. Όμως έπρεπε να τον κάνει να καταλάβει κάποια πράγματα που αφορούσαν την Ελπίδα. Τόλμησε να του ζητήσει μια τυπική συγγνώμη, αυτό την έκανε να αισθανθεί κάπως καλύτερα. Αν και κοφτή, χωρίς ενοχές, ήταν μια ουσιαστική συγγνώμη για τον τρόπο που του μίλησε. Σαφώς την έκανε να νιώσει πιο ανακουφισμένη.

Θεωρούσε πως, όσο ήπια έπρεπε να προχωρήσει, με

αργά βήματα, υπομονετικά με τη μικρή, άλλο τόσο σκληρά έπρεπε να φερθεί στους γονείς. Δυστυχώς είναι αναγκαίο να ενεργεί έτσι μερικές φορές. Είναι ο μόνος τρόπος να τους κάνει να βγουν από το εικονικό κλουβί τους και να δουν την πραγματικότητα όπως είναι στ' αλήθεια.

Εκείνος τη δέχτηκε, μολονότι της απάντησε μονολεκτικά και ξερά: «Δεκτή». Τα επόμενα λεπτά τής επισήμανε πως ο γιατρός Ιακώβου τού είχε μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για το άτομό της.

«Είστε κυριολεκτικά το δεξί του χέρι. Σας περιγράφει ως πολύ ικανή και υπομονετική με τα παιδιά, είστε αξιέπαινη. Το ίδιο, βέβαια, ελπίζω να κάνετε και με το δικό μου παιδί», είπε χαριτολογώντας, για να ελαφρύνει λίγο την ατμόσφαιρα.

Εκείνη τον διαβεβαίωσε ότι θα έκανε ό,τι καλύτερο περνούσε από το χέρι της.

«Αγαπώ τη δουλειά μου και πολύ περισσότερο τα παιδιά. Σας το υπόσχομαι. Θα εργαστώ σκληρά, όμως χρειάζεται και μια βοήθεια από όλους όσοι ζουν σ' αυτό το σπίτι. Απαιτείται η συνεργασία και η αμοιβαία εμπιστοσύνη.»

«Σύμφωνοι, δεσποινίς. Θα κάνουμε το καλύτερο για τη μικρή.»

«Να μια καλή αρχή, όχι “δεσποινίς”, αλλά σκέτο Αγγελική.»

«Πολύ ωραία, λοιπόν, και για εσάς Κυριάκος και όχι κύριος Μαυράκης. Καλή συνέχεια και ό,τι χρειαστείτε θα είμαι πάντα στη διάθεσή σας.»

Ο Κυριάκος, που προηγουμένως την είχε ενημερώσει ότι είχε αργήσει πολύ για τη δουλειά του, της έκανε μια ελαφριά υπόκλιση κι έφυγε βιαστικά!